

lige Forhold til Stede baade med Hensyn til Arbejdets Besværlighed og med Hensyn til dets Betydning paa Grund af den meget uensartede Befolkning. Jeg kan ikke se andet, end at det er rigtigt, at man for disse Embeder har en særlig Lønningsbestemmelse. Jeg kan ogsaa tiltræde den Ændring; som er blevet indføjet i Folkeetinget: at ikke blot Sognepræster, men ogsaa residerende Kapellaner i Købstæderne kan henføres til denne Lønningsklasse. Rundt omkring i de store Købstæder ved de store Kirker indtager den residerende Kapellan en saa fremskudt Stilling ved Siden af Sognepræsten, at det i enkelte Tilfælde vil være rimeligt, at den Ligestilling, som findes imellem de to i Henseende til Arbejdet, faar sit Udtryk i Lønnen. Jeg kan ogsaa være enig med den ærede Ordfører for Venstre, naar han syntes at antyde, at de to følgende Lønningsklasser, 2den og 3die Lønningsklasse, ikke har den samme Berettigelse som den første. Naar man undtager de Embeder, der er nævnte i 1ste Lønningsklasse for Præsterne, er der ikke synderlig stor Forskel mellem Præsteembederne. Arbejdet for en Præst beror jo, for en stor Del i alt Fald, paa, hvor meget han selv vil yde. En Præst i et mindre Sogn kan være langt mere optaget, naar han gaar op i sin Gerning, end en Præst i et større Sogn. Hertil kommer, at under Behandlingen i Folkeetinget er de to Lønningsklasser rykkede hinanden meget nær, idet der er tilføjet et yderligere Alderstillæg til 3die Lønningsklasse efter 24 Aars Tjeneste, hvorved Forskellen i Penge mellem 2den og 3die Lønningsklasse kun bliver 240 Kr. Jeg synes ikke, det er rigtigt at opretholde to Lønningsklasser, naar Forskellen i Slutningsløn er saa ubetydelig. Og naar Sagen alligevel skal i Udvalg, kunde der være Grund til at forsøge paa at sammenfatte de to Lønningsklasser i een. Det vilde vække Tilfredshed hos Præsterne. Jeg mener ikke, at Udgiften derved skal forøges.

I alt væsentligt mener jeg, at Lovforslaget er brugbart, som det foreligger, og kunde i og for sig godt give Afkald paa væsentlige Ændringer. Jeg kan fuldt ud tiltræde § 86, hvorefter det er forbudt Præsterne, naar Højtidsofferet, Offer og Accidenser er afløste, at modtage Vederlag for Embedshandlinger. Jeg staar noget uforstaaende overfor den Strid, som denne Paragraf har vakt. Jeg tror, det er ganske urigtigt, hvad man vil gøre gældende, at Præsterne ved denne Paragraf faar en

Stilling, som man ikke byder andre Tjenestemænd. Thi selv om det ikke udtrykkelig er forbudt disse at modtage Gaver, er det dog saadan, at de ikke modtager noget frivilligt Vederlag for deres Embedshandlinger udover deres Løn. Man kommer ikke og byder en Stationsforstander et Vederlag for en eller anden Embedshandling, som han udfører, og saaledes mener jeg, at Meningen er med denne Paragraf. Sligt maa Præsterne heller ikke modtage. Den almindelige Gaveudveksling, der overalt finder Sted mellem Mennesker, søger man naturligvis ikke at ramme ved denne Paragraf. En saadan almindelig Gaveudveksling mellem Præsterne og deres Venner er naturligvis tilladt for dem, ligesom den er tilladt for deres Medborgere. Da Sagen dog skal i Udvalg, mener jeg, at man for Tydelighedens Skyld bør foretage en lille Ændring med Hensyn til Ordet „Embedshandlinger“. Forretninger, som Præster udfører indenfor deres Pastorats Grænser for udensogns boende, der kommer til dem, kan vist ikke komme ind under Begrebet Embedshandling. Jeg vilde derfor foretrække, at man i Stedet for „Embedshandlinger“ satte „kirkelige Handlinger“; det vilde være tydeligere.

Med Hensyn til den Ligning, der maa finde Sted, for at de fornødne Udgifter kan udredes, forekommer det mig principielt rigtigt, at den, da det er en kirkelig Ligning til Afholdelse af kirkelige Udgifter, gaar over til Menighedsraadene. Menighedsraadene fører i Almindelighed en ret kummerlig Tilværelse; de mangler Arbejde, og det vilde muligvis kunne faa Betydning for Udvikling af Institutionen, om de fik Arbejdet med at opkræve denne Skat. Forskellen mellem det kommunale og det kirkelige vilde blive pointeret ved, at det er den kirkelige Myndighed, der opkræver denne Skat. Sogneraadene og Byraadene skal ikke være Tjener for Menighedsraadene; enhver maa udføre sit Arbejde, selv om det, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Oluf Jensen) antydede, kunde have visse Vanskeligheder. Disse Vanskeligheder vil dog i høj Grad kunne formindskes ved et godt Samarbejde mellem den kommunale Myndighed og Menighedsraadene.

Det glæder mig meget, at Udgifterne ved denne Lov ikke skal udredes af Statskassen. I og for sig ikke for Statens Skyld, men fordi jeg anser det for urigtigt, at de Mennesker, der ikke hører til Folkekirken — enten de nu hører til de andre Trossamfund, eller de staar udenfor de religiøse Samfund —